

elle skattehuller i loven, at ændre på kulbrintebeskatningen, at stille særlige krav til olieindustrien, f.eks. begrundet i miljøsyn, at afskaffe nordsøproduktionens miljømæssigt ubegribelige særstatus i forhold til CO₂-afgifter m.v.

Endelig står det uklart med hensyn til det foreliggende lovforslag, hvorvidt nedsættelsen af kulbrinteskattesatsen ikke giver de selskaber, der i forvejen har haft fordel af de tragikomisk store kulbrintefradrag på 250 pct., endnu en skatterabat.

Samlet set giver aftalen og det foreliggende lovforslag koncessionshaverne hånds- og halsret over det danske folks ejendom i flere generationer mod en helt utilstrækkelig kompensation.

Et *andet mindretal* i udvalget (EL) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet vil stemme for ændringsforslag nr. 1-5 og imod ændringsforslag nr. 6.

Enhedslisten støtter ikke lovforslaget. Med hensyn til ændringsforslagene til lovforslaget, som er stillet af skatteministeren, kan Enhedslisten tiltræde ændringsforslag nr. 1-5. Ændringsforslag nr. 6 kan Enhedslisten ikke tiltræde, idet der efterlades en vis tvivl om, i hvilket omfang ændringsforslaget reelt betyder en forskelsbehandling mellem indehaverne af eneretsbevillingen af 1962 og andre koncessionshavere. Dette skyldes primært, at den eksisterende aftale er skræddersyet til eneretsbevillingen, og at andre koncessionshavere reelt ikke har yderligere forhandlingsmuligheder.

Hvorfor fremsættes B 7, L 48 og L 62

Hidtil har olien og gassen givet alt for lidt i indtægt til staten. De nuværende regler er ikke gode nok. Ikke mindst er mulighederne for at fradrage udgifter til investeringer alt for store. Erkendelsen af, at staten får for lidt, førte til, at et flertal i Folketinget i februar 2003 krævede en større andel af værdierne. Flertallet pegede først og fremmest på at få ændret den nuværende aftale med A.P. Møller – Mærsk, der er indehaver af bevillinger, som i dag udgør over 80 pct. af indvindingen af olie og gas i den danske del af Nordsøen.

Regeringspartierne var ikke interesserede i at ændre på de nuværende forhold men blev nødt til at gå med til en vedtagelse, der pålagde regeringen at udarbejde og fremlægge en redegørelse for »de muligheder, der er for – på en samfunds-

økonomisk hensigtsmæssig og afbalanceret måde – at sikre, at staten får en større andel af værdierne i forbindelse med den nuværende og fremtidige udnyttelse af olie- og gasressourcerne i Nordsøen. Det forudsættes herunder, at der samtidig kan ske drøftelser med bevillingshaverne af de koncessioner, der udløber i 2012, med henblik på en mulig forlængelse.«

Økonomi- og erhvervsministeren valgte en lukket strategi for forhandlingerne, og den såkaldte redegørelse kom først efter, at ministeren havde offentliggjort en aftale med A.P. Møller – Mærsk.

Enhedslisten mener ikke, at redegørelsen lever op til folketingsvedtagelsen fra februar. Der belyses ikke egentlige alternativer til regeringens aftale om Nordsøolien, og det er stærkt tvivlsomt, om aftalen giver staten et reelt større udbytte, ikke mindst når det tages i betragtning, at beskatningsretten sættes ud af kraft de næste 40 år.

Og det drejer sig om store beløb, op til 500 mia. kr., jf. B 7 – svar på spm. 1, måske endnu mere.

Lovforslag nr. L 48 skal gøre det muligt at forlænge koncessionen, lovforslag nr. L 62 at ændre skattevilkårene efter de retningslinjer, der ligger i aftalen af 29. september 2003, hvor tiltrædelsen afgøres med beslutningsforslag nr. B 7. I det nedenstående uddyber Enhedslisten, hvorfor vi mener, det er til skade for det danske samfund.

Aftalen bygger på et forkert princip

Den indgåede aftale bygger på den opfattelse, at samfundet og A.P. Møller – Mærsk og DUC skal dele værdierne af olien i undergrunden, og glemmer, at olien tilhører samfundet.

De økonomiske vismænd beskriver det principielle om olieudvinding således i deres seneste rapport:

»I princippet tilhører ressourcerne samfundet, og olieselskabet skal have en normal aflønning af den investerede kapital inklusive en risikopræmie i tilknytning til udnyttelse af rettighederne.« (DØR, efteråret 2003, side 100).

Aftalen burde tage udgangspunkt i, at olien tilhører samfundet, og at de, der pumper det op, skal have en rimelig aflønning for at gøre det. Men aftalens princip er, at selskabet ikke bare skal have en aflønning og en risikopræmie, men